

Прочее това бѣше така.... Затова, че никой други не е обладалъ съ подобна гениалностъ да придобие за цѣлнитъ отрядъ продоволствието въ гладната, отдавна вече изедена мѣстностъ.... Тамъ гдѣто са показваше че нѣма ниго сламка сѣно «храбрый майоръ» намираше хиляди пудове фуражъ....

— Днесъ вечерята ще имаме малка пифнафочка! незабѣлжко са смѣяше Скобелевъ. Ето, майоре, за васъ случай да получите Владимира съ сабли....

Да, покраснява и почнуваше да потѣ майорътъ..... Само у казацитъ сѣно нѣма.... А у суздалцитъ — хлѣбъ.

— Но....

— А азъ тукъ на едно мѣсто намѣрихъ.

— Тогазъ отпирате са и пригответе.

Дѣлото са свършваше съ обоюдно удоволствие. Майора са избавляваше отъ ненавистната нему пифнафочка, а суздалскитъ солдати и казашкитъ конѣ са нандахъ до насента.

IX.

Скобелевъ любяше войната, както специалиста, любя своеето дѣло. Него го наричаха «поетъ на мечтъ», това е твърдѣ много бързо, но че той бѣше поетъ на войната, нейнъ ентузиастъ — не подлежи на никакво съмнѣние. Той съзнаваше всичката нейна вреда, разбираше ужаситъ, които слѣдувахъ слѣдъ нея. Той, който дълбоко любяше рускиятъ народъ, който на всѣкъдѣ и всякога споминуваше селянинътъ — укаяненъ, безграмотенъ и забравенъ, гледаше на войната като на печална необходимостъ. Въ този случай трѣбваше да отличаваме въ него военный отъ мислителъ. Не веднѣжъ той искаше, че да са почнуватъ побоища трѣбва само съ честни цѣли, тогазъ когато нѣма друга възможностъ да излѣзешъ изъ страшитъ условия — економически или исторически. «Войната е извинителна когато защищавамъ себе си и своитъ, когато нѣма какво да дншамъ, когато искамъ да са отърва изъ задушливийтъ мракъ на Божийтъ свѣтъ.» Веднѣжъ като стана воененъ — той до фанатизмъ са прѣдаде на изучаванieto своята специалностъ. Въ сегашно врѣмя едва ли нѣкой изъ герман-